

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. február 21.
(csütörtök)**

Szepesy László

IMÁDKOZZ JÉZUS NEVÉBEN!

Énekek: 658, 307

Alapige: János 16,23b-24

„Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen.”

Imádkozzunk!

Köszönjük, mennyei Édesatyánk, hogy ez által a lelki ének által is emlékeztetsz arra, amit Igédben oly gyakran kijelentesz nekünk, hogy velünk vagy. Nemcsak úgy, hogy áldásaidat tapasztaljuk naponként, és megtartó kegyelmedet a próbatételek, fájdalmak és nehézségek idején, hanem leginkább arra mutatsz rá, hogy a golgotai keresztfán voltál velünk, és nemcsak velünk, hanem értünk. Köszönjük Neked, hogy annyira közel jöttél hozzánk, hogy Szentlelked adtad a Tiéidnek, Szentlelked lakhat mibennünk, és a Lélek templomai lehetünk. Urunk, olyan kiváltság ez, amelyért nem tudunk kellően Neked hálát adni, és nem tudjuk eléggé megköszönni Neked.

Ezért szeretnénk kérni azt, hogy ma este is valóban a Lélek indítson bennünket neved imáadására, magasztalására úgy, hogy az énekeket őszintén, hittel énekeljük, és ezzel áldozzunk Teneked, szívünk alázatával igéd előtt, és az engedelmesre való törekvéssel.

De tudjuk azt, hogy minderre egymagunk alkalmatlanok vagyunk, szükségünk van a Te támogatásodra, az engedelmesség Lelkére, aki véghez viszi mindezeket bennünk, és gyümölcsöt terem bennünk a Te dicsőségedre. Ezért kérjük is, Urunk, hogy munkáldj Óáltala ma este is szívünkben. De kérjük ezt nemcsak a mi javunkra elsősorban, hanem neved dicsőségére.

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Az emberközpontú, humanista gondolkodásnak köszönhetően – amely sajnos mindannyiunkat jellemez – a keresztyén életet is inkább az emberi oldal felől látjuk és közelítjük meg, mellőzve a bibliai nézőpontot, kevésbé hangsúlyozzuk ki Isten cselekedeteit és munkáit az életünkben. Ennek köszönhetően a hangsúlyt inkább az emberi, mintsem az isteni oldalra helyezzük, és így szem elől tévesztjük a Szentírás egyik fő kijelentését és alapelvét, hogy mindenben egyedül Istennek adjuk meg a dicsőséget.

Sajnos ez a gondolkodásmód meghatározza az imádságról alkotott elképzeléseinket is. Az igehirdetésre készülve nagyon sokak véleményét és gondolatát elolvastam az imádság lényegét illetően, és azt kell mondanom, hogy a többség arról beszél az imádsággal kapcsolatban, hogy nekünk mit és hogyan kell tennünk. Sajnos sokan az imádság meghallgatását is ettől teszik függővé, hogy jól imádkozol-e: őszintén, szeretettel, szívből, és még sok más szempontot figyelembe véve. Mivel az imádságot pusztán emberi cselekedetté fokozzuk le, ezért sokan nem tesznek különbséget imádság és imádság között. Ez alatt azt értem, hogy nagyon sokak szerint egy hithű mohamedán vagy hindu által mondott, vagy egy katolikus szenthez intézett imádságot ugyanolyan értékűnek és hatásosnak kell tartanunk, mint egy igaz hívő által, a Biblia alapján elmondott könyörgést. Az emberek többsége azt képzelgi, hogy csak úgy odaállhat Isten színe elé, és különféle jó cselekedetekre, áldozatcsekákra hivatkozva, azok révén fel van jogosítva arra, hogy különféle áldásokat kérjen az Úrtól.

Ez ellen nekünk, reformátusoknak nemcsak tiltakoznunk kell, hanem rá kell mutatnunk arra a lényegi különbségre, amelyről a Biblia beszél, amelyre a Szentírás hívja fel a figyelmünket, amely alapján bátran ki kell jelentenünk, hogy egyfajta imádságot tarthatunk valódi és Istennek tetsző könyörgésnek: ez pedig az, amely az egyedüli közbenjáróra, Jézus Krisztusra tekint, és Őbenne bízunk és reménykedünk. Az igaz hívő imádsága ugyanis abban különbözik bármiféle más imádságtól, hogy ő ezért a közbenjáróért mer Isten színe elé lépni, mert bízunk abban, hogy a közbenjáró megbékítette őt Istennel, és azért bízunk kéréseinek meghallgatásában, mert abban reménykedünk, hogy Jézus Krisztus fogja könyörgéseit az Úr elé terjeszteni, és azokat mennyei Atyánk Őerte fogja meghallgatni és teljesíteni. Ez olyan alapja az imádságnak, amelyet nem hangsúlyozhatunk eléggé. Ez annyira fontos, hogy azt kell mondanunk, hogy itt nem arról van szó, hogy az emberi vagy az isteni cselekedet fontosabb-e az imádság során. Olyannyira nem ez a helyzet, hogy ki kell mondanunk: ha Krisztus nem jár közbe értünk imádságaink alkalmával is, akkor semmi reményünk nem lehet könyörgéseink meghallgatását és teljesítését illetően, akkor meg vagyunk fosztva az imádság ajándékától. Igen, kell az embernek is imádkozni, beszél erről a Szentírás is, de ha nincs közbenjáró, ha Krisztus nem munkálkodik értünk, akkor minden, általunk imádságnak tartott szó, könyörgés hiábavaló és értelmetlen.

Erről beszél megváltó Urunk az alapigéiben, amikor az apostoloknak és nekünk, tanítványainak azt mondja, hogy az Ő nevében forduljunk az Atyához, és kérjünk Tőle bármit, azt Ő meg fogja adni nekünk. A mai igehirdetésben erről szeretnék bővebben beszélni, hogy minden imádságunk mögött Jézus Krisztus köz-

benjárása áll, és ezért nekünk Belé vetett hittel és reménységgel kell imádkoznunk. Először arról szeretnék beszélni, hogy a közbenjáró nélkül nem beszélhetünk igazi imádságról. Másodsor arra a kérdésre keressük majd a választ, hogy mit értett Jézus Krisztus az alatt, hogy az Ő nevében kérjünk az Atyától. Harmadszor pedig arra az ígéretre fogunk kitérni, hogy a Megváltó nevében kért dolgokat megadja nekünk az Atya.

1. Először tehát arról beszéljünk, hogy a közbenjáró nélkül nincs igazi imádság. A Szentírásban ugyanis Isten azt jelenti ki nekünk, hogy a bűnös ember egyedül, egymaga nem állhat meg az Ő színe előtt, mert Isten gyűlöli a bűnt, és az nem egyeztethető össze az Ő szentségével. Ezért amikor Isten megjelenik a prófétának (például Ézsaiásnak vagy Ezékielnek), akkor az Ő szentsége jelenlétében hatalmas félelem vett erőt ezeken a férfiakon bűneik miatt, olyannyira féltek, hogy némelyikük össze is esett, a földre rogyott. Isten jelenlétében nem állhat meg a bűnös ember, nem kerülhetünk elé imádságban a nélkül, hogy bűneink kérdését ne rendeznénk valahogyan. Mivel pedig erre magunk képtelenek vagyunk, ezért nem álmodozhatunk arról, hogy csak úgy én odamegyek Isten elé, és majd én beszélgetek Vele. Mennyei Atyánk az Ő egyszülött Fiát, Jézus Krisztust küldte el azért, hogy megbékítsen minket magával, Őt tette közbenjárónkká, ahogyan azt az 1Timótheus 2,5 is mondja: *„egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus”*. Önélküle nemcsak, hogy nem szólalhatunk meg, hanem meg sem állhatunk Isten színe előtt.

Ez a kijelentés pedig, hogy közbenjáró nélkül nincs imádság, nem volt új dolog az apostoloknak. Amikor Jézus Krisztus azt mondja, hogy az én nevemben imádkozzatok, akkor egyben azt is mondja, hogy Ő a közbenjáró. De ezen a tanítványok nem lepődtek meg, mert a zsidó nép számára nem volt új dolog, hogy közbenjáró szükséges az imádsághoz. Isten ugyanis már a mózesi törvényekben, a 2Mózes 28-ban azt parancsolta népének, hogy a Szentek Szentjébe, ahol a szövetség ládája is állt, ami a mennyországot és Isten trónját szimbolizálta, senki nem mehet be, csak egyvalaki, a főpap, aki a nép közbenjárója volt Isten előtt. A pap ruhájának részei pedig ennek a közbenjárói tisztnek megfelelően szimbolikus lettek elkészítve. Példának okáért a főpapi ruha vállán 1-1 ónixkőbe vésve ott kellett legyen Izráel 12 nemzetségének neve, a pap a vállán hordta a népet, mondhatni szimbolikusán, a mellkasán pedig 12 drágakövet kellett viselnie, amelyek szintén a 12 törzset szimbolizálták. A papnak a Szentek Szentjében kellett bemutatnia az áldozatot és imádkoznia a népért, miközben a gyülekezet csak távolról, a templomon kívülről imádkozhatott vele együtt. A törvénynek ez a jelképes szertertartása azt jelezte már az Ószövetség idején is, hogy mi távol vagyunk Isten trónjától, nem is mehetünk oda, hanem egy közbenjáróra, egy közvetítőre van szükségünk, aki a mi nevünkben megjelenik Urunk előtt, aki minket a vállán hordoz, a keblére szorít, és a nevünkben szól, akinek a véres áldozata megtisztítja imádságainkat minden bűntől és szennytól. Isten tehát már az Ószövetség népét is ahhoz szoktatta, hogy imádságaik és könyörgéseik során az áldozatokra és az egyedüli közbenjáróra nézzenek, és egyedül abban bízzanak, ne magukban.

Alapigénben Krisztus azt mondja az apostoloknak, hogy ti még nem kértetek az én nevemben eddig semmit. Ez alatt nem azt érti, hogy az apostolok ne

IMÁDKOZZ JÉZUS NEVÉBEN!

tudtak volna arról, hogy kell egy közbenjáró, zsidó emberek lévén tudták, hanem azt jelenti ki Krisztus nekik, hogy Ő az a közbenjáró, akinek a nevében ezentúl kérni kell. Másrészt pedig arra mutat rá ezzel, hogy kijelenti, hogy az Ő nevében kérjünk, hogy mennybemenetelével, amiről többek között a János 16-ban beszél, Ő bemegy az igazi Szentek Szentjébe (nem a jelképes templomi térbe, hanem a valós Szentek Szentjébe, a mennyországba), és az Atya jobbján, mint főpapunk közben jár értünk. Mennybemenetele után – bátorít minket Urunk – bátrabban hívhatjuk segítségül az Atyát, hiszen a Zsidók 10,19-20-ban is arról beszél, hogy új utat készített számunkra az Atyához, az imádságainknak is. Ezt mondja ezekben a versekben: *„Mivelhogy azért, atyámfiai, bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által, Azon az úton, amelyet Ő szentelt nekünk új és élő út gyanánt, a kárpit, azaz az ő teste által”*. Ezért János apostol Jézus Krisztust Szószólónknak nevezi az 1János 2,1-ben. Maga Jézus Krisztus is azt jelenti ki magáról, hogy *„én vagyok az út”*, és *„senki sem mehet az Atyához, hanem ha énáltalam”* (János 14,6). Azok tehát, akik másnak, és nem Krisztus nevében könyörögnek Istenhez, megszegik Isten parancsát, aki maga rendeli el nekünk, hogy az Ő Fia nevében imádkozzunk Őhöz. Nem nevezhető tehát imádságnak az, amely nélkülözi a Jézus Krisztusban való hitet, és amely egyedül, és csakis egyedül nem Őbenne bíz, mint közbenjáróban.

2. Miután a Szentírás lefekteti ezt az alapot, beszél arról – amit alapigénkben Urunk is mond –, hogy Jézus nevében forduljunk kéréseinkkel mennyei Atyánkhoz. Másodszor erről szeretnék bővebben beszélni, hogy mit értsünk ez alatt.

Az első jelentése ennek a kifejezésnek, hogy az Ő nevében, egy jogi formulához vezethető vissza. Ez lényegében véve egy felhatalmazást jelent. Ugyanis valakinek a nevében segítséget kérni annyit jelent, hogy az illető megbíz és felhatalmaz minket arra, hogy őrá hivatkozzunk, hogy a neki kijáró ajándékokat, javakat, jutalmat helyette elkérjük. A Róma 8 tanulmányozása közben érthetjük meg ezt alaposabban (amire most nincs időnk, ezért csak a lényegre hadd foglaljam össze). Azt mondja a Róma 8,32-ben Pál, hogy Isten Krisztussal együtt mindent nekünk ad. De milyen alapon? Hiszen nekünk engedetlenségünkért nem járna más, csak a büntetés, nem pedig jutalom vagy áldás. Azaz kéréseink útjában áll az a tény, hogy rengeteg bűnnel vagyunk vádolhatóak a mennyei bíróság előtt. De – és ezt kérdezi Pál apostol – kicsoda vádol valójában minket? Krisztus, aki minket megigazított és rendezte bűneink kérdését? Ő nem, sőt – mondja a folytatásban az apostol az örömhírt –, Ő az Atya jobbján ülve *„esedezik is érettünk”*, hogy minden szükséges lelki és testi ajándékot megkapjunk, amire szükségünk van. Ő az ugyanis, aki tökéletes engedelmességével a törvényben megígért minden áldást és jutalmat kiérdemelt, és Ő ezeket nekünk ígéri és adja, amikor azt mondja, hogy az Ő nevében kérhetünk. Felhatalmaz minket arra, hogy a Neki adott végtelen gazdagságot elkérjük mennyei Atyánktól, mivel magunktól semmi jogunk nem lenne bármit is kérni az Atyától. Ő nekünk nem tartozik semmivel. Amit tőlünk kér Jézus, az, hogy az Ő nevében kérjük el ezeket az ajándékokat, mivel azok ténylegesen az Övéi, Ő érdemelte ki őket. Lényegében véve Ő az, aki ezeket nekünk adja, ahogyan arról a János 14,13-ban is beszél nekünk, amikor azt mondja: *„És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az*

Atya a Fiúban”. Krisztus tehát azt mondja, hogy Ő maga cselekszi meg, Ő az, aki odaadja nekünk. Krisztus nevében imádkozni tehát azt jelenti, hogy egyedül az Ő áldozatában, érdemében és esedezésében bízunk, és fel vagyunk hatalmazva arra, hogy az Ő gazdagságát elkérjük magunknak és másoknak.

Másodszor, az Ő nevében kérni az Atyát, azt jelenti, hogy kéréseinket nem bűnös kívánságaink és vágyaink vezetik, hanem az Ő akarata és parancsai. Egyszer legidősebb fiúnk odajött hozzám valami olyan dolgot elkérni, amit sose adtunk oda neki, és tudta jól, hogy azt tilos megkapnia. Megkérdeztem tőle, hogy miért kéri el, és azt mondta, hogy az édesanyja mondta neki, hogy megkaphatja. Azonnal megkérdeztem az édesanyját, hogy mondott-e ilyet, természetesen nem, nem hatalmazta fel erre, hogy azt megkapja, ez csak egy próbálkozás volt. Kisfiunk vissza akart élni az édesanyja nevével, azt hitte, hogy azzal nálam elér valamit, és odaadom neki. Gyakran valahogy így van velünk és Krisztussal is. Mert Krisztus nevében nem kérhetünk Őhöz méltatlan, bűnös dolgot, mert azt igazából már nem is az Ő, hanem a saját nevünkben kérjük. Valahányszor imádságaink során Krisztusra hivatkozunk, jusson eszünkbe azért, hogy Ő mit parancsolt, és mit ígért nekünk, hogy mi az, amit Ő teljesít és megad nekünk, és ennek tükrében igyekezzünk megfogalmazni kéréseinket mennyei Atyánk előtt, mert az Ő nevében imádkozni azt jelenti, hogy az Ő akarata szerint is kérek dolgokat. Az 1János 5,14–15-ben erről beszél az apostol, amikor azt mondja: *„És ez az a bizodalom, amellyel Őhöz vagyunk, hogy ha kérünk valamit az Ő akarata szerint, meghallgat minket: És ha tudjuk, hogy meghallgat bennünket, akármit kérünk, tudjuk, hogy megvannak a kéréseink, amelyeket kértünk Őtőle”*. Az Ő nevében való kérés tehát nemcsak lehetőséget jelent számunkra, hogy megkapjuk azt, ami Krisztusé, hanem felelősséget is, hogy ne éljünk ezzel vissza. Ne kérjünk Tőle bármit bűnös kívánságaink kielégítésére, ne hozzunk szégyent erre a névre, másrészt pedig – pozitívan – bátorít minket arra, hogy ismerjük meg az Ő akarátát, mindazt, amit megígért nekünk, hogy aszerint könyörögjünk és imádkozzunk mi is, azokat a dolgokat kérjük el, ami Neki kedves, és amit Ő megígért.

És ezzel lényegében véve eljutottunk, az Ő nevében kifejezés harmadik jelentéséhez. Mivel az Ő nevében való kérés azt is jelenti, hogy a Vele való személyes kapcsolatunk miatt merjük kérni az adott dolgot, hogy Őt szeretve kérjük az Atyát. Ugyanis csak az hivatkozhat valaki nevére jogosan, aki nagyon közel áll az illetőhöz, ugyanis az ilyeneket hatalmazza fel kérésre. Nemcsak ismeri az Ő akarátát és parancsait, nemcsak ezek rideg tudása van meg a szívében, hanem a Krisztus iránti szeretet, elköteleződés és hála. Jézus Krisztus a mi fejünk, és Ő az Ő testének és egyen-egyenként pedig annak tagjainak mond minket. Lehet-e szorosabb élő közösségben valaki, mint a fej és a test? Nem ugyanabban részesül? Ő a mi vőlegényünk, mi pedig egyházként az Ő menyasszonya vagyunk. Kér-e valami olyat a menyasszony, ami szégyent hozna a vőlegényre? Nem inkább olyat kér, ami örömet okoz neki, és az ő dicsőségére is van? Vajon Jézus Krisztus nem szándékosan tanított minket arra az úri imádságnak rögtön az elején, hogy Istent Atyánknak valljuk? Ezzel pedig nem arra mutat rá, hogy mennyire közel válókká tett Ő minket, mivel Isten gyermekei lettünk Őáltala? És vajon Isten nem úgy hallgatja-e a kéréseinket, amiket az Ő Fia nevében mondunk el, mint ahogyan

IMÁDKOZZ JÉZUS NEVÉBEN!

egy édesapa hallgatja gyermeke kívánságait és kéréseit? Nem erre a Közte és köztünk lévő szoros kapcsolatra akar minket emlékeztetni minden egyes könyörgés során, amikor Atyának szólítjuk Őt? Krisztus nevében kérni tehát azt is jelenti, hogy Vele szoros kapcsolatban állok, és az Iránta való szeretet meghatározza a kéréseimet, nemcsak magamra tekintek, hanem arra, hogy Neki mi van dicsőségére. Az Iránta érzett szeretettől vezérelve mondhatom el a kéréseimet, és fogalmazhatom meg azokat.

Krisztus tehát akkor, amikor felszólít minket arra, hogy az Ő nevében imádkozzunk, feljogosít minket arra, hogy a Neki járó áldásokat kérjük. Felszólít minket arra, hogy az Ő akaratához, parancsaihoz és ígéreteihez igazodjunk, valamint az Ő szeretetére buzdít minket olyanformán is, hogy Isten országának épülésére, Isten dicsőségére is legyünk figyelemmel kéréseink során, ne csak a saját érdekünkre, és ne csupán a földi dolgokért imádkozzunk, hanem az odafelvalókért is.

3. Végül pedig, harmadszor, röviden arról kell beszélnünk, hogy az Ő nevében elmondott imádságoknak milyen következményei vannak. Most nem fogok mindenről beszélni, hanem arra térnék ki, amiről Jézus itt beszél, és megígér nekünk, hogy kérjeteK és megadatik.

Rögtön az elején tisztáznunk kell azt, hogy ez a néhány szó, hogy „Jézus nevében, ámen”, amelyet az imádságaink végén hozzá szoktunk tenni kéréseinkhez, nem bír varázserővel. Néhányan ugyanis azt képzelik, hogy ha kéréseik felsorolása után kimondják ezt a három szót, akkor biztosan megkapják Istentől azt, amit kérnek. De ez nem így működik, ez nem biblikus elképzelés. E mögött a tévhit mögött gyakran az olyan, alapigénkben is megtalálható kifejezések félreértelmezése áll, mint az, hogy „*megadja nékteK*”, vagy „*kérjeteK és megkapjátok*”. Mi azt hisszük, hogy ez szó szerint mindenre vonatkozik. De ezeket a szavakat nem szabad így értelmeznünk, hanem a korábban említett feltételekkel együtt kell értenünk (olyan feltételekkel, mint hogy az Ő akarata szerint, az Ő parancsai szerint, az Ő iránta való szeretettől vezérelve, stb.), ezek határozzák meg ezeknek a szavaknak a jelentését, hogy megadja. Isten valóban megadja azt, ami az Ő akarata szerint való, és az Ő dicsőségére, ahogyan más igehelyek is alátámasztják ezt az értelmezést. De miért fogalmaz Krisztus is? És miért mondja egyáltalán ezt, hogy kérjeteK, és miért ígéri meg, hogy megadatik? Több ok miatt. Egyrészt azért mutat arra, hogy az Atya megadja nekünk, amit az Ő nevében kérünk, hogy valóban az Ő nevében imádkozzunk, és ne a magunkéban, hogy Krisztusban bízunk egyedül az imádságaink során, ne a szolgálatunkban, ne a hitünkben, ne a bibliaismere-tünkben, bármi más egyébben, amit mi érdeként tudnánk felsorolni, és amiben bízunk, amikor Isten elé járulunk, hogy azért hallgat meg Isten. Egyedül Krisztus nevében bízunk, és ezért mondja ezt Ő, hogy meg fogja adni, mert az én nevemben kértétek. Erre akar minket bátorítani először. Másrészt ezekkel a szavakkal bátorítani és biztatni akar minket egyáltalán arra, hogy kérjünk, hogy imádkozzunk. Ugyanis arra akarja a figyelmünket fordítani, hogy a Fiútól, mint egyszerű és szeretett Fiútól az Atya semmit sem tagad meg. De a Fiú nem is kér olyat, amit megtagadna az Atya. És e felől kell nekünk bizonyosaknak lennünk, mert csak így remélhetjük, hogy amit az Ő nevében kérünk, azt valóban megkapjuk Krisztus miatt. Harmadrészt pedig azért mutat arra rá Krisztus, hogy ha kérünk

az Ő nevében, megkapjuk azt, hogy a nevében elmondott kéréseinket várjuk is, ne csak kimondjuk a kérést az Atyának, hanem legyünk olyan reménységgel, hogy meg fogjuk azt kapni, mert Ő megadja azt nekünk. Ha bizonytalanok lennénk a felől, hogy Isten megadja nekünk Krisztusért az ígért ajándékokat, ha bizonytalan lenne az imádság kimenetele, akkor csak ímmel-ámmal imádkoznánk, és még kevésbé remélnénk, hogy van értelme könyörgéseinknek, és nem várnánk Isten munkáját és ajándékait. Ezért mondja azt, hogy kérjétek és megadatik, hogy buzdítson minket a könyörgésre. Testvérek, így is gyakran nehéz imádkozni, és gyakran elmaradoznak a könyörgéseink. Krisztus bátorítani akar minket, hogy látjátok a végeredményét: ha kértek, megkapjátok, ha az én nevemben kéritek.

Látjuk tehát, hogy az imádság mögött mennyire nem az áll, amit elsősorban mi teszünk, hanem amit Krisztus tesz értünk, és amit Ő vitt véghez értünk a gólgotai keresztfán. Beszélhetünk sokat a helyes imádkozásról, annak útjáról, nem mondom, hogy nem kell, a Szentírás is megteszi, beszéljünk az emberi oldalról, de – és ezt lényeges, hogy meglássuk – az imádságaink mögött a Szentháromság Isten munkája áll, ez képezi az alapját. És ezért erről sose szabad elfeledkeznünk. Valahányszor imameghallgatásban van részünk, akkor az Urat kell dicsőítenünk. Azért, hogy egyáltalán Őél mehetünk, Krisztust kell magasztalnunk, mert az Atya Őerte engedi ezt meg. Egyedül Őbenne, az egyedüli közbenjáróban bízunk, Őbenne reménykedünk kéréseink során, hogy imádságaink ne emberiek, hanem a Szentlélektől, Istentől vezetettek legyenek. Így is könyörgéseink mögött nagyon sok bűn, bűnös vágy és kérés áll, a Szentlélek az, aki Krisztus áldozata révén az imádságainkat megtisztítja a bűnöktől. Bízunk az egyedüli közbenjáróban, amikor Isten elé járulunk, és kérjük a Szentlélek segítségét és vezetését, hogy valóban így tudjunk könyörögni, szívből imádni a mennyei Atyát.

Imádkozzunk!

Szentháromság Isten, szeretnénk mindenekelőtt bűnbánattal jönni Teeléd, mert imádságaink alapjául gyakran azt a módot gondoljuk és véljük, ahogyan a szavakat megfogalmazzuk, ahogyan azt elmondjuk, átérezve, őszintén, vagy éppen magát a kérés tárgyát gondoljuk olyan nemesnek, hogy biztosan meghallgatod. És valóban, ezek is fontosak, ahogy Igédben ezekről is beszélsz, de rosszul hiszszük, ha nem egyszülött Fiad közbenjárása az egyedüli alapja minden kérésünknek. Ezért kérünk, bocsáss meg nekünk minden ilyen imádságot, amit Őnélküle mondtunk el, és egyúttal köszönjük azt, hogy Őt tetted meg még könyörgéseink alapjává is. Köszönjük az Ő végtelen kegyelmét és irgalmát, hogy ma is a Te jobodon ülve közbenjár és esedezik érettünk. Köszönjük, hogy az Ő áldozatát elfogadtad, és alkalmazod minden kérésünkre. Köszönjük azt a szeretetet, amelyet Atyaként tanúsítasz irántunk, gyermekeid felé, hogy csak azt adod meg nekünk, ami szükséges, ami javunkra és a Te dicsőségedre van.

Urunk, kérünk, növelj a mi hitünket úgy, hogy hozd elénk Krisztust könyörgéseink alkalmával újból és újból, köszönjük, hogy ha Őbenne bízhattunk, köszönjük azokat a könyörgéseket, amelyeket a Szentlélek adott nekünk a mi szívünkbe, amelyek valóban akaratom szerint Krisztus-szerűek voltak. Kérünk, hogy ezután

IMÁDKOZZ JÉZUS NEVÉBEN!

is legyen Ő az alapja minden imádságnak, hálaadásnak, magasztalásnak, kérésnek, bűnbánatnak, hogy az Ő neve dicsőíttessék még ebben is.

Könyörgünk gyülekezetünkért, köszönjük, hogy alkalmakat készítesz arra, hogy együtt, közösen imádkozzunk, és forduljunk Hozzád, akár bűneinket bevallva, akár Téged dicsőítve, hogy ígéreteidben bízva tárjuk Eléd kéréseinket. Kérünk, hogy valóban legyünk imádságos lelkületű közösség, adj bátorságot megszólalni mások jelenlétében is. Amikor otthon vagyunk, szobánk csendjében úgy, hogy ne figyeljünk másra, csak Terád, akkor is add meg nekünk, hogy imádságaink ne legyenek hivalkodó beszédek, hanem inkább őszinte beszélgetések Veled.

Kérünk beteg testvéreinkért, szenvedőkért, olyanokért, akik nagy terheket hordoznak, Te legyél az ő Szabadítójuk, megtartójuk, Tőled származzon erő, és kérjük, hadd tapasztalják meg azt a kiváltságot, hogy az imádságban Teeléd járulva megerősödhetnek, és Benned bízhatnak.

Kérünk, Urunk, áldd meg a gyermekeket, szülőket, nagyszülőket, egyedülállókat gyülekezetünkben, add, hogy megtanuljunk Hozzád fordulni, hogy így imádjuk a nevedet, és adjuk meg a Neked járó dicsőséget.

Könyörgünk egyházunkért, újíts meg bennünket, hirdettesd az evangéliumot minél több helyen, szolgálid bátran hirdessék, hogy a Megváltó elközeledett, és kegyelmet hozott nekünk.

Kérünk magyar népünkért, adj Hozzád térést, ne tévelyegjünk annyi babonában és tévúton, hadd találjanak meg minél többen Téged, az egyedüli közbenjárót.

Imádkozunk az előttünk álló feladatokért, időszakért, munkánkért, pihenésért, családban töltött időért, hadd lehessen mind Veled töltött idő, hadd tekintsünk Rád úgy, mint aki ígérete szerint minden napon velünk vagy a világ végezetéig, vagy amíg magad mellé nem veszel bennünket. Köszönjük, hogy ez lehet a mi reménységünk, hogy Te vagy a mi megtartónk, és Te vagy az, aki megőrzöl bennünket addig, amíg színről színre, szemtől szembe láthatunk majd Téged. Köszönjük ezt a reménységet, kegyelmedet, minden munkádat.

Legyen áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

307. ének

1. Dicséretet mond nyelve mindennek Tenéked, könyörülő Istennek, Hogy meglátván nyavalyás sorsunkat, Elvégezted szabadításunkat, E végre Fiad küldéd e világra, Hogy utat nyisson nekünk mennyországra.

2. Megaláztad, hogy felmagasztaljon, Ő szomorkodott, hogy vigasztaljon; Szegénységben élt, hogy gazdagítson, Meghalt, hogy minket megszabadítson Kárhuzatától az örök halálnak: Ily dolgot még angyalok is csudálnak.

3. Áldott légy, Atyánk, hogy könyörültél És hozzánk ilyen megtartót küldtél Vígy elébb ennek ismeretében, Adj idvességet Fiad nevében; Igaz hit által köss össze ővele, Melynek a szeretet légyen kötele.

4. Tekints Fiadnak szent érdemére, Melyet elődbe tett drága vére; Érte bocsásd meg sok bűneinket, A kárhuzattól szabadíts minket, Általa végre hozzád égbe érjünk, Ott szent Fiaddal s Lelkeddel dicsérjünk!